

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Pavla Molka a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **F. A.**, zast. JUDr. Matějem Šedivým, advokátem se sídlem Václavské náměstí 831/21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 8. 2024, č. j. OAM-694/ZA-ZA11-D07-2024, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 26. 11. 2024, č. j. 45 Az 13/2024-26,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Ministerstvo vnitra (dále jen „žalovaný“) v záhlaví uvedeném rozhodnutím zastavilo řízení o žalobcově žádosti o mezinárodní ochranu podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť byla nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný zároveň rozhodl, že státem příslušným k posouzení žalobcovy žádosti podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém ze členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), je Litevská republika.

[2] Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal žalobu ke Krajskému soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), který ji v záhlaví uvedeném rozsudkem zamítl. Bylo prokázáno, že žalobce disponoval povolením k pobytu vydaným Litevskou republikou od 11. 9. 2023 do 11. 9. 2025, vztahoval se na něj proto čl. 12 nařízení Dublin III. Žalovaný náležitě odůvodnil, proč není namístě se domnívat, že by na Litvě existovaly systémové nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 třetího pododstavce nařízení Dublin III. Žalobce nic takového ani netvrdil, z Litvy do ČR přicestoval proto, že tam přišel o práci a žádostí o azyl se pokusil legalizovat svůj pobyt. Žalobce ve správním řízení netvrdil, že by měl obavu z pronásledování na Litvě. Obavami z návratu do Uzbekistánu se žalovaný z povahy věci nemohl zabývat, irrelevantní je také to, že žalobce má v ČR zázemí a na Litvě nikoliv.

II. Obsah kasační stížnosti žalobce a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Na Litvě se dostal do bezvýhodné situace, neboť mu nebyla uhrazena mzda za práci. Krajský soud pouze nekriticky přejal závěry žalovaného o situaci v Uzbekistánu. Nebylo postaveno najisto, zda mu v Uzbekistánu, resp. na Litvě, nehrozí pronásledování či neřešitelná ekonomická situace. Stěžovatel v ČR, narozdíl od Litvy a Uzbekistánu, našel práci, je přímo ohrožen tím, že jej Uzbekistán v kritické situaci neochrání.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se vypořádal se všemi relevantními námitkami stěžovatele, a navrhl její odmítnutí pro nepřijatelnost.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se NSS ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, NSS takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního NSS podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, ve kterém interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo nebyly plně vyřešeny judikaturou NSS; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[8] Stěžovatel neuvádí, v čem spatřuje přijatelnost kasační stížnosti. NSS neshledal, že by byl naplněn některý ze čtyř výše uvedených důvodů, které zakládají přijatelnost kasační stížnosti. Kasační stížnost je proto nepřijatelná.

[9] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že se krajský soud nevypořádal s některými otázkami, namítá tedy nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Ke kasačnímu důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. NSS pro stručnost odkazuje na judikaturu ohledně posouzení toho, jaké vady naplňují tento kasační důvod (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS).

[10] NSS neshledal, že by napadený rozsudek nebyl ve smyslu této judikatury dostatečně odůvodněn nebo že by byl nesrozumitelný. Krajský soud důkladně a logicky vysvětlil své závěry. Krajský soud konkrétně stěžovateli vysvětlil, proč nebylo namístě v tomto řízení posuzovat otázku stěžovatelova případného návratu do Uzbekistánu. Náležitě a s odkazem na příslušnou judikaturu také uvedl, proč nic nebrání tomu, aby byla stěžovatelova žádost posouzena Litvou. Na tuto argumentaci stěžovatel žádným relevantním způsobem v kasační

pokračování

stížnosti nereaguje, pouze popisuje svou ekonomickou situaci. Napadený rozsudek proto není nepřezkoumatelný.

IV. Závěr a náklady řízení

[11] Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nepřijatelnou odmítl podle § 104a s. ř. s. Nerozhodoval přitom o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť o kasační stížnosti rozhodl bez zbytečného odkladu po nezbytném poučení účastníků a učinění dalších úkonů v návaznosti na doplnění důvodů kasační stížnosti (usnesení NSS ze dne 20. 6. 2017, č. j. 6 Ads 73/2012-17).

[12] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. února 2025

JUDr. Pavel Molek
předseda senátu